

Crònica

Persones discapacitades: de Girona a Cuba

Es calcula que a Cuba hi pot haver prop de 80.000 persones discapacitades. Amb l'objectiu de donar suport a aquest ampli col·lectiu, el Grup Editor de la Revista del Discapacitat de Girona (GERD) ha engegat diversos projectes en diferents ciutats cubanes.

Un dels principals entrebancs és obtenir una cadira de rodes que faciliti la vida dels discapacitats cubans. Per aquest motiu, GERD ha impulsat dues cadenes de muntatge de cadires de rodes que funcionen a Guantánamo i Holguín, i que a més donen feina a mig centenar de persones. Només aquest any s'han enviat unes 400 cadires de rodes a les cadenes de muntatge, per tal de distribuir-les a la població local que les necessita. Amb aquest projecte, GERD ha impulsat la campanya «Apadrina un somriure», amb l'objectiu que empre-

ses, ciutadans i institucions col·laborin en el finançament de cadires de rodes per a Cuba.

Aquest grup editor, format bàsicament per persones discapacitades, és el responsable de la publicació de la revista *L'Atípic*, amb una tirada de 28.000 exemplars.

Precisament la voluntat d'oferir un servei semblant ha permès que des de l'any passat la revista tingui la seva homòloga cubana, aprofitant la infraestructura de *L'Atípic* gironí i amb textos proposats per les mateixes comunitats cubanes.

El grup editor segueix estrenyent els llaços amb Cuba amb la rehabilitació d'un centre de treball a Nueva Gerona que permetrà treballar a uns 50 discapacitats a final d'aquest any. En aquest projecte hi col·labora l'Ajuntament de Girona, que s'ha com-

promès a comprar la maquinària, mentre que el govern cubà cobrirà les despeses de la rehabilitació de l'edifici. Aquest centre de treball es dedicarà a l'elaboració de productes de regal i la previsió és que es pugui començar la distribució a mitjan 2006.

Aquesta col·laboració entre l'entitat gironina i la societat cubana ha despertat l'interès televisiu, i el mateix equip de «30 minuts» que va produir el premiat documental *Balseiros*, de molt èxit, ha preparat un reportatge sobre l'ajuda que representen per als discapacitats cubans els projectes impulsats per part del Grup Editor de la Revista del Discapacitat de Girona.

Dani Vila

Enric Catà, un arquitecte a peu d'obra

L'Arxiu Històric del COAC a Girona va començar ara fa un any un cicle anomenat «Fons d'arxiu» amb el qual vol donar a conèixer els fons professionals d'arquitectes que integren l'esmentat Arxiu Històric.

Ara fa un any l'inicià l'arquitecte Joan Roca Pinet. Ara hem pogut redescobrir la figura d'Enric Catà i Catà i la seva obra arquitectònica mitjançant una publicació i una exposició a la seu del COAC a Girona.

Nascut a Sant Felí de Llobregat l'any 1878, va

cursar els estudis a l'Escola Superior d'Arquitectura a Barcelona i el 1903 n'obtingué el títol d'arquitecte. Va col·laborar amb diferents arquitectes, entre els quals destaca Lluís Domènech i Montaner. El 1917 fou nomenat arquitecte municipal d'Arenys de Munt, d'on era el seu pare.

Desenvolupà el càrrec fins a la seva prematura mort, l'any 1937. Va projectar nombroses obres municipals: l'escola graduada el 1917, el pont sobre la riera el 1921, el Pla general d'urbanització el 1932, el mercat i les cases per als mestres el 1936.

Malgrat la curta carrera professional que va poder desenvolupar, Enric Catà i Catà va realitzar un gran nombre de projectes. Va tenir molta relació amb Barcelona i les comarques gironines. Mentre fou l'arquitecte municipal d'Arenys de Munt va crear projectes per a Barcelona, Reus, Girona, Portbou i Palamós. A la ciutat comtal va participar en projectes importants com el Palau Nacional de Montjuïc o el Casal del Metge a la Via Laietana i fou responsable de diverses cases burgeses. A Girona va realitzar obres tan conegudes com les Destil·leries Regàs el 1907, les Destil·leries Gerunda del Pont Major el 1911 i el Teatre Albéniz el 1922. A Portbou projectà la reforma del Casino España el 1923, a Palamós el Grup Escolar el 1925 i a Reus la Granja Soldevila el 1929. El gener de 1937 Enric Catà i Catà va morir a Barcelona víctima d'un accident en ser atropellat per un cotxe en una cruïlla del passeig de Gràcia quan tornava d'Arenys de Munt.

Amb aquesta iniciativa els responsables de l'Arxiu

Històric pretenen mostrar els fons documentals que custodien i gestionen. Volen donar una pinzellada humana i professional de tots aquells arquitectes que formen part de la nostra història urbanística. De vegades, fins i tot, amb aquestes pinzellades redescobreixen el mateix arquitecte als ulls dels seus descendents familiars, en aportar-los dades i referències fins avui desconegudes.

Aconsegueixen, doncs, un grau més d'humanitat i coneixement que sola-

Les Destil·leries Gerunda, al Pont Major, 1911.

ment s'assoleix quan els professionals de l'arxivística i la recerca històrica estimen sense traves la seva feina, de la mateixa

manera que l'Enric Catà i Catà, que fou un arquitecte a peu d'obra.

Joan Vicens i Tarré

Els somnis inesgotables

Quan, l'any 1988, l'Ajuntament va publicar l'antologia *La Girona dels poetes*, es va fer evident que la producció lírica en català de temàtica gironina s'havia estroncat pràcticament amb la Guerra Civil. La generació poètica del modernisme i del noucentisme havia estat engolida i, durant la llarga postguerra, Girona només havia estat glossada en versos castellans: bàsicament, els de Valeriano Simon, Rafael Manzano i –en el bàndol oposat– Julián Andúgar. L'excepció a la regla va ser Maria Castanyer, seguida més tard per Salvador Sunyer. Fins ben entrats els anys 60 no van aparèixer nous poemes gironins, com els de Josep Tarrés, Narcís Comadira i Albert Rossich, però el silenci de les dècades dels 70 i 80 van fer creure que amb ells s'havia acabat tot i que Carner, Palol, Tharrats, Geis i Badia amb prou feines tindrien hereus.

Va ser ben poc després de tancar-se aquella antologia que van sorgir, inesperadament, nous poetes que dedicaven l'atenció a Girona: Manuel Castaño, Rosa Font, Dídac Faig, Margarita Colom, Antoni Puigverd, Lluís Freixas, J. N. Santaaulàlia, Xulio Ricardo Trigo, Imma d'Espona... Tots ells han enriquit la segona edició de *La Girona dels poetes*, publicada l'any 2005. Aquesta es limitava expressament als textos publicats durant el segle XX, però a partir de l'any 2000 la història ha tornat a començar; ja hi ha molts altres autors que fan cua per entrar en una hipotètica reedició: Manuel Forcano, Isabel Oliva, Imma Morente, Sam Abrams, Francesca Laguarda, Lluís Lucero, Sofia Chiaraviglio... Es tracta d'un refluix molt intens, amb una característica afegida: la d'autors que han dedicat a la ciutat llibres poètics sencers –els de Faig, Colom i Oliva–, cosa que no succeïa des de l'edició pòstuma dels versos de Joan Badia, l'any 1932.

L'últim dia de Tots Sants va complir setanta anys la frase de Prudenci Bertrana «Girona, formidable mina de somnis...». Ni ell mateix podia imaginar fins a quin punt la mina és inesgotable i amb quin escriu el temps li donaria la raó.

Narcís-Jordi Aragó